

De duistere kant van de 'galgueros'

In Spanje zijn 490.000 galgo's en 170.000 eigenaren. Volgens de dierenwelzijnsorganisaties worden er ieder jaar 50.000 van deze galgo's afgedankt.

Spanje is het enige Europese land waar het niet ongebruikelijk is om een galgo te zien, opgehangen aan een amandelboom, met zijn achterpoten ternauwernood de grond nog rakend en zijn voorpoten in de rondte spartelend. In Castilla-La Mancha noemt men dit, op een lugubere manier uitgedrukt, "de galgo aan de schrijfmachine plaatsen".

Het is de duistere kant van de jacht met galgo's, een sector waar, volgens de 'Federación Española de Galgos', ieder jachtseizoen 1.000 miljoen euro in omgaat en die meer dan 27.000 arbeidsplaatsen genereert. Het jachtseizoen start in oktober en eindigt in februari. Het is de zwaarste periode van het jaar voor dit ras. De dieren die het niet goed doen in de jacht op de hazen worden afgedankt. Volgens de 'Federación de Asociaciones Protectoras de la Comunidad' (FAPA) in Madrid, worden jaarlijks tussen de 50.000 en 60.000 galgo's aan de kant gezet of afgemaakt.

'Galgos sin Fronteras' (Galgo's zonder grenzen) is een van de voornaamste organisaties die betrokken is bij het herstel van dit ras. Cristina García heeft het allemaal al gezien: galgo's die in de goot zijn gesmeten met een ketting om hun nek en een vuilniszak om hun kop, honden die gevild zijn voordat ze werden afgemaakt, of afgeschoten en in een put gesmeten. "Voor de jagers is de galgo een werktuig om te gebruiken en weg te gooien, het is geen levend wezen", verklaart García. Haar organisatie heeft, samen met andere deelnemers van de FAPA, 100.000 handtekeningen overhandigd aan het Ministerie van Milieu om te pleiten voor een verbod op de jacht met galgo's.

Ze kregen echter te maken met een onverwachte tegenaanval. De 'Federación Española de Galgos' heeft ook nog 142.000 handtekeningen gepresenteerd, welke vóór deze wijze van jagen pleitten en die in slechts anderhalve maand bij elkaar verzameld zijn. Dit gebeuren toont de macht van de wereld van de galgo. Volgens gegevens van de Federación zijn er in Spanje 490.000 galgo's en 170.000 galgo-bezitters. Een strijdmacht van stemmers, met een aantal bekende gezichten zoals de zangers Bertin Osborne en Chiquetete of de stierenvechters João Moura en Pablo Hermoso de Mendoza.

De zwarte markt

De president van deze Federación, Fransisco Salamanca, gelooft de cijfers die door de dierenwelzijnsorganisaties naar buiten zijn gebracht niet. "Ze vertellen veel leugens over de galgueros. In ons land zijn 84.000 galgo's binnen de hoge competities en die sterven op een natuurlijke wijze met een gemiddelde leeftijd van 10 jaar en 8 maanden", verzekert hij.

Naar zijn mening zullen de schrijvers over de ophangingen deze niet tegenkomen bij zijn Federación, maar op de zwarte markt van de jachthonden. Een galgo die geschikt is om achter een haas aan te rennen kan tot 60.000 euro kosten en schijnen eenvoudig te stelen. In 2006 heeft de Dienst Natuurbescherming van de Guardia Civil (Seprona) 1.250 meldingen binnen gekregen over gestolen galgo's.

Salamanca vertelt over de reis die deze dieren maken: ze worden, op sommige gelegenheden met getrokken pistool, gestolen: "Degenen die de honden stelen zijn normaal gesproken zigeuners, ze verwijderen met een zakmes de microchip uit de hals en testen ze uit op het platteland. Het merendeel van de honden ontsnapt en komt om van de honger of komt onder de wielen van een auto".

De commandant van de Operationele dienst van Seprona, Modesto Piris, bevestigt de theorie van Salamanca: "Ze stelen ze, gebruiken ze en hangen ze op of smijten ze in een put". In 2006 ontving

zijn unit 22 meldingen over ophangingen, 10 over gedumpte dieren en nog eens 60 over dieren mishandeling of aan de kant gezette dieren. "Vroeger, kwam je op iedere willekeurige vlakte in Castilla y Leon een opgehangen galgo tegen en dit doet zich nog steeds voor, maar men verhuult het nu meer. Ze hangen ze nu op bij leeg staande huizen", meldt hij.

Galgo's als gezelschapsdier

Het jachtseizoen brengt een vloed van aan hun lot overgelaten galgo's met zich mee, die bij de dierenwelzijnsorganisaties terecht komen. Vaak is het de jager zelf die zijn honden bij een opvang afgeeft. Op andere momenten zijn het de vrijwilligers van de stichtingen die de dieren van het platteland halen, ondervoed en geplaagd door teken die aan hun lijf hangen als druiventrossen.. Wanneer ze bij de dierenkliniek aankomen lijken hun röntgenfoto's vol te zitten met vreemde witte puntjes: loodhagel.

De dierenbeschermers hebben een manier gevonden waarmee het leven van deze dieren weer waardig kan worden. Ieder jaar reizen honderden afgedankte galgo's naar landen als Nederland en België om daar in een adoptiegezin opgenomen te worden, dankzij stichtingen als 'Galgos sin Fronteras', 'SOS Galgos' en 'Las Nieves' (in Toledo).

De mijnningénieur, Rafael González, is één van de Spanjaarden die de galgo heeft geaccepteerd als een gezelschapsdier. In augustus 2004 struikelde hij over een aan haar lot overgelaten galga in een groeve bij Seseña (Toledo). Hij heeft haar mee naar huis genomen en heeft haar, hoe kan het ook anders, 'Mina' genoemd. Het daaropvolgende jaar kwam hij samen met zijn vrouw bij de stichting 'El Refugio' en daar ontmoette hij een galga die maanden achter elkaar intensieve verzorging nodig had gehad, omdat een jager haar had voortgetrokken over de weg, vastgebonden aan zijn bumper. "Voor sommige jagers is een galgo nog geen kogel waard", verklaart Rafael, die nu zijn appartement deelt met zijn vrouw en hun twee galgas, Mina en Telma. "Het zijn geweldige gezelschapsdieren, ze blaffen niet en zijn geen last voor de burens", verzekert hij.